

Ako je v septembri všetko nové

4. septembra sme boli nervózni všetci. Deťom sa nechcelo do školy, ani nie tak do školy, ako spať do učenia. Arlie začína „college“, čo je niečo ako slovenký druhý stupeň, kedy budú mať na každý predmet iného učiteľa.

Viezol ich Slávi. Všetkých troch. Objala som ich, vybozkávala a pritom som mala sama stiahnutý žalúdok, lebo aj mňa čakala nová práca. Prvé dva dni iba školenia spolu s ostatnými nováčikmi. V spoločnej sále nás bolo 107. Obrovský nábor. Rozmýšľala som, ako sa takýto kolos šartuje a čo všetko asi funguje a nefunguje. Prešlo to rýchlo a na tretí deň som už bola na administratíve a začala riešiť prvé veci. Odvtedy už žiadne zaškolenie alebo pomoc. Dostala som prípady, na ktoré nemal nikto čas.

Deti prišli spokojné aj nie. Arlieho oddelili od jeho kamarátov a dali do druhej triedy, kde žiadnych nemá. Jediná útecha je mu, že slovenčinárka povedala, že presunuli múdre deti, tak aspoň to ho niekedy uteší. Inak hneď dostali úlohy a písomky, takže sa musí naučiť makat', pravidelne sa pripravovať, aj keď na to už večer nemá sily alebo náladu.

Milla má spolu 4 spolužiakov. Ostatní buď odišli na iné školy, alebo sa dostali na gymnáziá. Dúfam, že učitelia budú mať teraz viac času sa im venovať a lepšie ich pripraviť na prijímačky. Gwen je spokojná. Má so sebou Natálku, tak jej je jedno, kto ju bude učiť. Aj keď, sem-tam spomenie, že by radšej mala Bertranda.

September bol relatívne horúci a strávili sme mnoho času v záhrade. Už vyzerá takmer tak, ako by mala a uvítali sme prvé kolaudácie. Ako prví prišli ľudia z bývalého kresťanského zboru aj s tetou Golíkovou, ktorá má 95 rokov a krásne nalakované nechty. Ujo

Lojzo zomrel, ale v domove opatrovateľskej služby si zvykla a evidentne sa tam o nich dobre starajú a robia im program. Chýbali Mekotovci, Erika má za sebou až asi polovicu chemoterapií a dosť ju to vyčerpáva. Bude to za 3 roky 30 rokov, čo som do zboru začala chodiť. Všetci sa menia zvonku...vnútro ostáva.

Tato medzitým ešte stihol aj trénovať. Na Beh nitrianskou lesostepou sa pripravoval poctivo. Podarilo sa mu vyhrať kategóriu a splnil si cieľ roka. Dokonca si zlepšil i čas o 7 minút. Má byť na čo pyšný. A teraz ho čaká čas behania viacej na aute. Jeho pozícia, teda vymenovanie do pozície sa dosť dlho naťahovalo. Úrad sa veľmi neponáhlal a stále drží pozíciu v Mochovciach a zároveň musí riadiť aj novú v Bratislave.

Aby si trochu vyčistil hlavu, tak chodil na kamene do kameňolomu za Borinkou. Mám pocit, že všade tam, kde sme mohli mať kamene, ich už určite máme☺ Nakladali ich aj Kubo s Millou, keď sme tam boli spolu opekať.

Ďalšia kolaudácia bola s bežeckou skupinou z Nitry. V tú sobotu Slavomír makal ako fretka, aby sa všetko skvelo čistotou. Aj deti museli makat'.

Atmosféra bola veľmi dobrá. Ako darček nám priniesli borovicu himalájsku, čo sme spolu zasadili v záhrade. Tato sa tak nejak odviazal, že večer dokonca aj tancoval a spieval. Všetci sa čudovali, lebo predtým to s alkoholom asi nikdy neprehnal. Na druhý deň musel ostať v posteli, lebo ho chytila taká riadna opica....

Ako tretiu sme mali našich na Dni zelá. Tento rok sa konali už 25. krát. Myslela som si, že je to festival oveľa starší.

S deťmi sme na trhy a kolotoče behali celý víkend. Tato s nimi dokonca šiel aj na tornádo kolotoč. Jasne, že mu bolo zle, ale ako mohol nechať výzvu „Looser“ iba tak. Počasie vyšlo a všetci okrem Pajda mohli prísť. Chýba mi ten čas, kedy sme sa stretávali u Boriky. Vidím, ako napríklad

napríklad Arlan, ani nevedel, ako sa zblížiť s Kačínmi chalanmi – svojimi bratrancami z druhého kolena. Kým my sme prelietali celé detstvo, Arlan sa radšej zdržoval vo svojej izbe. Zdvorilo sa so všetkými zvitál, no nebavilo ho byť s nami. Pamätám sa na svoje detstvo, takéto stretnutia som milovala a donekonečna som sedela pri dospelých a počúvala rodinné tragédie i úsmevné príbehy.

Posledná kolaudácia bola s kolegami z Mochoviec. Znovu nám vyšlo počasie a strávili sme celé poobedie až do večera vonku. Tentokrát nemusel Slávi ani grilovať, lebo sa toho ujal Dušan. Dostali sme eukalyptus Azura a krásny obraz. Aj som mala trochu času si sadnúť a pokecať. Na druhej strane sme boli radi, že je to posledná kolaudácia a trochu si oddýchne a sobota nebude o upratovaní a prípravách kopy mäsa.

Pomaly sa mi bude končiť druhý mesiac v práci. Dejú sa rôzne zmeny, napríklad dnes prišiel mail, že vyhodili generálneho riaditeľa. Toho, s ktorým som si na pohovore tak sadla. Škoda. Dôvod – červené čísla. Vidím to všade. Nová nemocnica, ale ceny sú ako v starých 40-

ročných, kde majú aj staré prístroje. Ak by som mohla, tak by som sa rozštvorila a porovnala ceny všetkých oddelení. Uvidíme, ako to pôjde ďalej.

Nevedeli sme sa dočkať **4. novembra** – deň našej stretávky po 25 rokoch. Znovu sme ju mali na starosti my, no tentokrát, sme si prácu pekne rozdelili. Nakoniec to nebolo až tak náročné a s pomocou viacerých

spolužiakov bolo všetko dokonale pripravené. Reštaurácia Salio v centre bola rezervovaná iba pre nás a krásne nazdobená. Spolužiaci začali pomaly prichádzať a nemala som pocit ani pri jednom, že by som ich

nespoznala. Akoby to bolo iba pred pár rokmi, šo sme odišli. Ako prvá učiteľka prišla triedna pani Janegová. Páni, tá dáma ťahala už na 70-tku, ale vyzerala fantasticky. To isté potvrdili i obe ďalšie slovenčínarka pani Lišková a matikárka pani Hurtová. Zastavil sa čas? Alebo je učenie tak dobré a udržuje večnú mladosť? Jedlo bolo chutné...a podarilo rozprúdiť debatu.

Ľudia si povytvárali skupinky a všade bolo rušno. Postupne sa povymieňali a prekecali. Chalani boli veľmi zdvorilí a kúpili dievčatám ruže. Prišlo mi to, že každý je spokojný so svojim životom. Každý si našiel svoje miesto na svete a kúsok šťastia.

Dievčatá boli upravené a chalani fešáci. V tej trme vrme som si na chvíľku dobre pokecala s Miriam a Mirkou. Obe mi prišli ako predtým, čisté duše ako na škole, keď sme spolu sedeli a triasli sa na písomku z dejepisu. Presne ten

istý výraz mala Miriam, keď sme sa spolu rozprávali. Sústredený a úprimný. Nevidela som do života ostatným, ale prišlo mi, že sa im všetkým darí. Možno si každý prešiel nejakou tragédiou, ale nezničila ho. Skôr poznačila a posilnila.

Najväčšia zábava začala pri foteaní. Tu sa odviazali aj pani učiteľky a prekvapili. Nasmiali sme sa riadne. Teda....Slava bolo počuť celý večer a niekoľkokrát som dostala otázku:

„Aké je to byť s ním?“ „**Rýchle a plné hlučného smiechu,**“ znela moja odpoveď.

A zároveň som vedela, že by som to za nič na svete nevymenila. Triedna mi dokonca prezradila, že v 4. ročníku za ňou prišla Slavinova mama a poprosila ju, aby jej pomohla nás rozdeliť. Zasmiali sme sa na tom, aj keď som si uvedomila, že sa tak mohlo stať a teraz by sme tu sedeli ako cudzí ľudia.

S blížiacou sa polnocou sme reštauráciu museli opustiť a zakotvili sme v nočnom podniku, kde sme ešte prekecali do 2 rána otvorili sme tému rodičovstva a podobné veci. A teraz....znovu čakať na ďalších 5 rokov?

V novembri sme stihli ešte dať chatu v Štiavnických baniach. Najprv to vyzeralo na 29 ľudí a spanie aj v spacákoch, ale nakoniec sme sa presne vmestili. Všetky deti už boli rozumné, a tak sa dalo hrať hry v jednej chate, kým deti si hrali svoje hry v druhej.

Vedeli sa zabaviť parádne. Niekedy sme o nich pár hodín nevedeli, a keď sme vbehli do chaty, boli pozaliezani všade možné, lebo hralu hru „AMONG US“.

Milla si zavolala spolužiačku Vivi a kuchtili si spolu popri hrách. V sobotu sme museli vyliezť na Sitno, kde nám aj posnežilo. Premrznutí sme sa napchali do chatky na vrchole a dávali si varené víno. Kým sme vyšli, sneh sa už takmer roztopil. My, baby, sme si dali wellness a masáže. Veď od detí, túr a varenia si treba dať oddych a pekne sa odmeniť.

Koniec roka sa ako obvykle nesie v oslavách, predstaveniach a party. Po skustení 3. Bloku Mochoviec sa konalo niekoľko osláv. Kolotoč pred Mochovcami nestál, lebo v novembri sa ochladilo a ľudia by na ňom odmrzli, ale osláviť sa muselo. Odovzdávali sa medaily a ako tato zhodnotil: „**Každý si niesol zásluhu za dostavbu.**“

Na jednej z osláv dokonca stretol aj najvyššieho riaditeľa Framatomu z Francúzska a nechýbal jeho profesor Sľugeň. Keby ten pre 25 rokmi tušil, koho to učí☺

Gwen mala tiež minioslavu – Marché de Noel, kde

predávali svoje muffiny. Bola vymenovaná učiteľom Julianom za „Chef“ hladnú kuchárku. Zasmiala som sa, lebo viem, že Gweniným snom je mať vlastnú reštauráciu. Inak ma príjemne prekvapilo rodičovské, kde ju Julian vyhodnotil, ako veľmi šikovnú, bystrú, rýchlo chápujúcu a hovoriacu po francúzsky lepšie ako mnohí ostatní. Myslel si, že, keď je tichá, tak po francúzsky nebude hovoriť dobre. Prekvapila ho. Asi sa dostavuje efekt „rozprávania 5 minút denne po francúzsky“, keď prideme domov. Viem, že jej s tým leziem na nervy, ale verím, že jej to dodá odvalu sa prejavíť.

Uvedomujem si, že som na ňu asi najprísnejšia z detí. Alebo ju možno viacej porovnávam. Kým Millu beriem už ako veľkú, ktorá je zodpovedná za svoje veci, štúdium, známky a voľby, ktoré robí a Arlana beriem ako jediného chalana, citlivejšieho, na ktorého Slavi veľmi nemá čas, teda sa mu snažím viacej vysvetľovať, tak Gwen beriem ako tú, ktorá ma asi najmenej potrebuje, lebo sa vie všetko naučiť z pozorovania starších. Som s ňou menej trpezlivá a viacej kritická, pretože automaticky očakávam, že by to už mala vedieť....ved' som to vysvetľovala jej sestre aj bratovi. Je mi to ľúto, keď si na to spomeniem. Chcela by som si sa s ňou viacej hrať, pretože je ešte mala a potrebuje sa hrať. Dokáže sa hodiny zabaviť sama vyrábaním, strihaním, kreslením, pečením a varením. Také moje malé kuriatko, starostlivé a láskavé.

December

Aby sme si spestrili nabitý program pred Vianocami, zorganizoval tato ešte oslavu svojich 44. narodenín. Na tom istom mieste, kde mal v Nitre svoju štyridsiatku. Bolo nás tam do 16 ľudí a so živou hudbou sme sa

zabavili riadne. Slavi objednal prasiatko a nakoniec nachoval pol lokálu a ešte stále ostalo. Aspoň sme nemuseli nič nosiť domov.

Milla si na túto príležitosť kúpila nové šaty. Pravidelným behaním a zdravým varením a je z nej naozajstná mladá kosť, ktorú chcel v tanci vykrútiť každý zo Slavinových kamošov. Povedali sme si, že sa musí naučiť tancovať a oslavovať....ale s nami, pekne v bezpečí a pod našim dozorom a ochranou. Má na to vek a kámošky,

čo by ju na párty zobrali, zatiaľ nemá. Tak sme si to spolu užili.

Vianočné darčeky sme vyriešili v Nemecku. Znovu sme zobrali deti do Erlangenu. Jednak sme si povedali, že budeme chodiť Maierovcov pozerat' častejšie a jednak chceme, aby si deti zvykali na Nemecko a nech skúšajú používať jazyk. V športových outletoch sme si všetci nakúpili výpredajové tenisky a inú športovú výstroj. U Maierovcov sme sa nasmiali do popukania a po ceste späť nám všetkým bolo jasné, že Slavo má kovid, lebo odkvácol so zimnicou na sedadle spolujazdca.

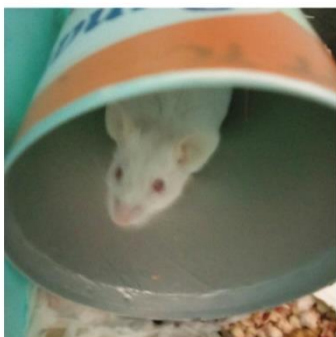

Stihol sa vyliečiť presne do štedrého dňa, aby sme si ho spolu užili v novom dome. Po dlhých rokoch to boli spoločné Vianoce u nás doma. Ocino prišiel zo Štitáru spolu so Zuzkou a Jankom. Bola som nervózna, či bude všetko tak, ako to býva v Štitároch. Hlavne s chorým tatom doma, lebo som musela obsluhovať rozvozy detí a po večeroch ešte piecť a učiť Millu na

písomku z geometrie a Arlan z histórie☺ Deti si želali vianočný stromček.

„Ved' máme vonku 17 stromčekov. Netreba. Rozložíme darčeky pod ne,“ snažil sa ich presvedčiť tато. Ale veľmi sa mu to nedarilo. Takže sa konal nakoniec aj stromček. Hurá! Poobede aj večera prešli veľmi rýchlo.

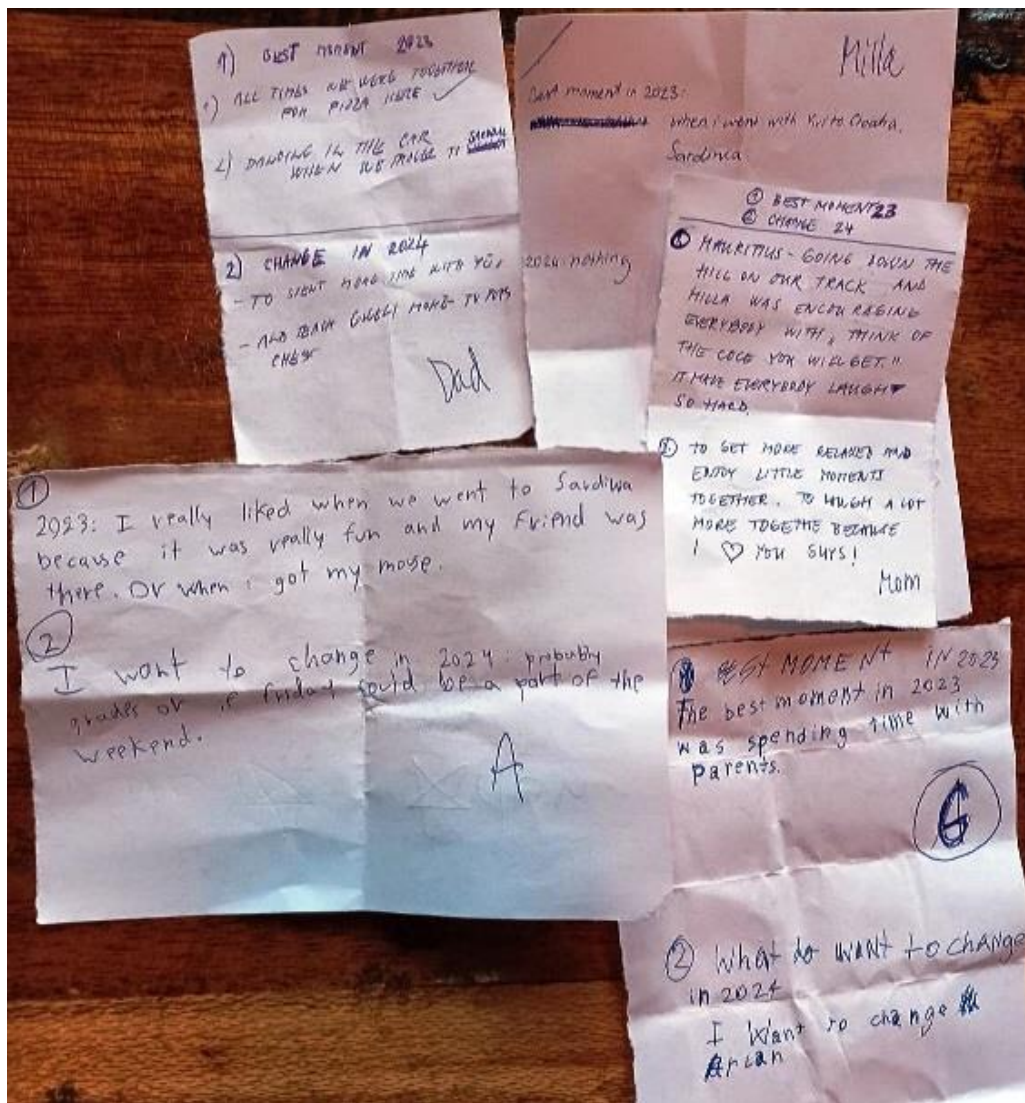
„A nemohli by sme začať už o 16.30?“ presviedčala nás Auntie. Aj by sme, len deti sa zdržali niekde na prechádzke,

ktorou si krátili čas, lebo už nevedeli vyčkať. Aj pre Slavina to bola vzácna chvíľa, keď hovoril svoj nepripravený príhovor.

Možno to bolo pre neho začiatok toho, že bol hoden, aby Vianoce boli u nás, že je veľký chlap a otec je na neho hrdý. Večeru sme poskladali. Každý niečo priniesol a Milla objavila chuť vyprázaného kapra. Ako obvykle som dostala najviac darčiekov, aspoň som mala pocit, že to tak vždy je. Gwen mi vyrobila Nike šľapky. Po chvíľke sa mi roztrhli, no mala som k nim záruku☺

Gwen bola trochu smutná, lebo jej deň pred Vianocami zomrela Musly, jej myška, čo mala už takmer 2 roky. Neutekala od neč, ale vždy ostala poslušne pri nej. Ak aj vzlietla z akvária a stratila sa, tak si Gwen vyňuchala a vliezla jej do postele. Najzábavnejšie bolo, keď si ju dala Gwen na hlavu a tancovala s ňou.

Posledná pizza tento rok u Fragolina. Ako vždy sme dostali lístočky a koncoročné 2 otázky od tata zneli: „Čo sa ti tento rok najviac páčilo?“ a „Čo by si chcel/a budúci rok zmeniť/a?“

Každý spomenul to, čo ho prvé napadlo. Gwen by chcela zmeniť Arlana. Arlanovi sa páčil výlet na Sardíniu, lebo tam mal Timča. Milla nechce zmeniť nič a tato by chcel gwen naučiť hrať šach. Gwen sa najviac páčil čas s rodičmi a mne, keď sme na Mauríciuse šli dolu z treku a illa každého povzbudzovala Coca Colou.

Od 25. decembra nasledoval kolotoč návštev. Pozreli sme deda v Trenčíne u Ludky v ich novom byte, ktorý je už úplne dokončený a sú tam

zabývaní a spokojní. Nasledoval deň na Taráni a v stredu sme skočili do Štitár za mamou, ktorý budúci rok

oslávi 85. narodeniny a najväčšiu radosť jej robí, keď nás môže vidieť a modliť sa za nás. Ružencové gorálky má rozložené v každej izbe domu, aby si ich nemusela nosiť.

Na navečer sme absolvovali zimnú vínnu cestu po pivničkách a hajlochoch nad Krškanmi. Robia som vodiča, tak som o vínku mohla iba snívať. No, dievčatá sa rozšupli. Po 2 hodkách sa to všade len rehlilo a všetkých 10 sa nás vopchalo i do tej najmenšej chatky. Slobodný Ľubo sa dal nahovoriť dokonca na fotografovanie, ako ho obe naraz bozkávajú.

Štvrtok-piatok som musela do práce a toto medzitým doma gazdoval. Prešiel rok a bolo treba znovu navariť. Musím povedať, že sa každým rokom zlepšuje. Ak by varil častejšie, tak by možno vyhral aj nejakú tú súťaž.

Dnes zahlásil, že častejšie bude variť na dôchodku. Už sa ho len musíme dožiť 😊

SILVESTER A NOVÝ ROK

Koniec roka sme strávili vo Vernári. Ešte mali posledný voľný apartmán a všetci sme sa chceli ísť trochu polyžovať. Najlepšie na známy vrch, čo znamená istota. Na Silvestra sme teda strávili čas na 3 Studničkách po krátkom rozlyžovaní. Dievčatá sa takmer okamžite presunuli na najvyšší kopec. Arlie váhal, nebol si tak istý ako minulý rok. Na veľký kopec sa dal vytiahnuť raz, no spadol, tak sa vrátil na malý s tvrdením:

„*Moje nohy zabudli zatáčať.*“

Aj ho to štválo, bolo vidno, že spracováva emócie. Jazdil opatrne. Milla elegantne a Gwen bola znova valiac sa snehová guľa. Evidentne má rada rýchlu jazdu a prudké brzdenie. Niekedy som ani nedýchala, keď som pozorovala, ako sa valí dolu.

Silvester sme oslávili v pezióne klábosením s majiteľmi. Konečne sme po rokoch mali tú česť a zoznámili sa s ich dcérou Sašou, o ktorej sme roky rokúce iba počúvali.

Na Nový rok pršalo, teda lialo. Naozaj tak, akoby človek v zime ani neočakával a do rána všetko namrzlo. Dali sme iba krátku prechádzku pod Chmaročským viaduktom pri Telgárte, keď sme hľadali nejakú otvorenú reštauráciu.

V penzióne Sabina sme mali raňajky a večere, a to fantastické, ako obvykle. No, cez deň bolo treba hladošov nachovať. Na ďalší deň sme síce už odchádzali, ale ešte sme si dali 3 hodinky na svahu. Konečne sme všetci zdraví, asi sme naozaj potrebovali vymrznúť po tých mesiacoch prechladnutí a kovidov v 2023.

**Bol to požehnaný rok.
Ďakujem.**

